

то, тя все още не подозира, че я очаква и епилога на прочутия жребий – собственото ѝ Ватерлоо.

Дъщеря е на виден офицер, бригадни командир генерал Добри Димитров Попов (р. 1869, в с. Калтинец, Г. Оряховско – 1946, София), завършил генерал-щабна академия в Торино, Италия. Участник във войните, герой от Одринската епопея и Дойран, истински патриот и доблестен военачалник, той е дълбоко покрусен от националните катастрофи и разочарован от некадърността на българските политици и дипломати. Автор е на военни учебници и анализи – “Воени доктрини”, “Тактика”, “Яребична – Каймакчалан – Добро поле”⁴, в които съчетава военната теория с фронтовия опит и обглежда критично погрешните политически стратегии, оказали се фатални за България по време на войните. Когато е уволнен по клаузите на Ньойския договор, се включва в политиката като член на БЗНС на Ал. Стамболийски, вярвайки като него, че народовластието може би ще оправя нещата в униженото Отечество. След деветоюнския преврат и убийството на Стамболийски, ген. Попов е хвърлен в затвора на два пъти – през 1923 и 1925 г.⁵, сега “враг” на държавата и заплаха за превратаджиите, след като е проливал кръвта си по всички фронтове. По това време Фани получава свидетелство за бедност, за да се освободи от университетските такси в Германия. След излизането от затвора работи за прехраната на семейството си като касиер на погребално дружество. Но любовта към България и нейната история остава неуязвима от капаните на политиката и целият му живот е белязан с безкористен непоколебим патриотизъм, извиращ сякаш от ядрото на етногенезиса. Още две генералски имена по майчина линия – вуйчовците ѝ, ген. Стефан Нерезов и ген. Христо Нерезов присъстват в биографията на Фани. Тя е издънка от този здрав корен, попила е изцяло воинския дух, смелостта и упорития нрав, страстната ангажираност с всичко, което засяга съдбините на Родината. Същият пламък на българщината движи битието и поведението ѝ, осветява пътищата на ума и подклажда непрестанните ѝ увлечения. Влиянието на бащата и духът на родното място, многостранната култура и високият интелект, заедно с един страстен темперамент, виталност и силна воля моделират личността на бележитата писателка. Интелектуалните ѝ хоризонти я поставят в равностоен диалог с европеизма и не само защото владее четири европейски езика (италиански, немски, френски, руски), а защото е достоен представител на хилядолетна култура, която в ранното средновековие е един от стълбовете на европейската цивилизация. Нейните преводи на именити италиански автори и стойностни заглавия са част от общоевропейския културен обмен и разширяват териториите на българската духовност. Не напразно маститият Кирил Христов, отрицаващ и осмиващ почти цялото писателско войнство, се произнася с огромно уважение

⁴ Касабова, Б. Чудотворката. С. 2000 г.

⁵ Разговор с Добри Мутафов. В. Литературен вестник, бр. 39, 11. X. 1992 г.